

РЕШЕНИЕ

№ 187

гр. Свиленград, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на единадесети октомври през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Живка Д. Петрова

при участието на секретаря Жаклин М. Арнаудова
като разгледа докладваното от Живка Д. Петрова Гражданско дело №
20225620100393 по описа за 2022 година

Производството е образувано е въз основа на предявен от М. И. П., с
ЕГН: *****, с адрес в *****, чрез пълномощника
адвокат Г. Г. от АК - Хасково, съдебен адрес: гр. Свиленград, ул. Д. Благоев
№ 4Б, срещу „РОНИКО ПН“ ЕООД, с ЕИК: 203251173, със седалище и адрес
на управление в гр.Свиленград, ул.„Стефан Стамболов“ № 48,
представлявано от управителя Н. Д. П., иск с правно основание чл.422, ал.1,
вр. чл.415, ал.1, т.1, вр. чл.128, т.2, вр. с чл.267а, вр. чл.120в от Кодекса на
труда - за признаване за установено в отношенията на страните, че
ответникът дължи на ищеца сумата 1950,00 лв. – сбор от главници,
представляващи вземания за неплатено месечно трудово възнаграждение за
периода от 04.10.2021г. до 04.01.2022г., дължима по сключен между страните
Трудов договор № 16 от 04.10.2021 г., ведно със законната лихва върху
сумата, считано от 11.04.2022г. до окончателно изплащане на задължението,
за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по
чл.410 от ГПК по ч.гр.д. № 246/2022г. по описа на РС – Свиленград.

Ищцата твърди, че работила по трудово правоотношение с ответното
дружество, на основание Трудов договор № 16, сключен на 04.10.2021г., на
длъжността „възпитател“, с основно трудово възнаграждение в размер на
650,00 лева, дължимо от 5 до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който
се полагал труд. Ищцата полагала труд в продължение на три месеца, за
периода от 04.10.2021г. до 04.01.2022г., когато трудовото й правоотношение
било прекратено на основание чл.71, ал.1 от КТ, със Заповед за прекратяване
на трудов договор № 10 от 04.01.2022г. За тези три месеца ищцата не
получила договореното трудово възнаграждение в общ размер на 1950,00 лв.
Въпреки че през посочения период била обявена извънредна епидемична

обстановка и предприятието реално не функционирало, трудово възнаграждение се дължало на ищцата в качеството ѝ на работник, на основание чл.267а от КТ.

За събиране на вземането си ищцата подала Заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл.410 от ГПК, по което било образуваното ч.гр.д. № 246/2022г. по описа на РС - Свиленград и била издадена Заповед за изпълнение чл.410 от ГПК, с която било разпоредено ответното дружество да ѝ заплати горепосочената сума, както и разноски по делото. Длъжникът „РОНИКО ПН“ ЕООД подал възражение срещу заповедта и в указания ѝ едномесечен срок ищцата предявила настоящия установителен иск.

Предвид изложеното, ищцата моли съда да уважи предявения иск и да ѝ присъди направените по делото разноски, както и тези, направени в заповедното производство.

В законоустановения срок е постъпил писмен отговор от ответника, с който оспорва предявения иск по основание и размер. Ответникът не спори, относно обстоятелствата по сключването и прекратяването на трудовия договор между ответника, като работодател, и ищцата, като служител. Твърди, че ищцата, като лице без никакъв опит, била назначена с оглед придобиване на елементарни първоначални умения и обучение, поради което била и със срок за изпитване в полза на работодателя. Работила в детска частна занималия на ответника, за деца от първи до четвърти клас. Оспорва твърдението на ищцата, че тя е полагала труд в продължение на 3 месеца при ответника в периода от 04.10.2021 г. до 04.01.2022 г. Твърди, че ищцата не е полагала труд, поради което не ѝ било е изплащано трудово възнаграждение. Ищцата не била на работа, не полагала труд и не ѝ се дължало трудово възнаграждение. В процесния период била обявена извънредна епидемична обстановка, поради пандемията от Ковид-19. Затова и в този период цялото предприятие на работодателя не работило, поради наложените от здравните власти ограничения за детските занималии. Освен това, в периода 27.10.2021 г. - 29.10.2021 г. ищцата била в болнични, поради което за този период не ѝ се дължало трудово възнаграждение. За исковия период, поради обявената епидемична обстановка, предприятието на работодателя и мястото, където трябвало да полага труд ищцата - занималия от първи до четвърти клас, било затворено и не работило. Предложено било от работодателя на всички работещи, включително и на ищцата, да ползват неплатен отпуск, за да не бъдат прекратявани трудовите договори и за да кандидатства работодателят за помощ и подкрепа от Европейския социален фонд (ЕСФ), с което всички се съгласили, включително и ищцата. Изготвени били съответните молби за неплатен отпуск от счетоводството на дружеството, които били подписани от всички други служители на ответника, като ищцата заявила многократно, че ще ползва неплатен отпуск и че ще мине да подпише молбата си за неплатен отпуск, но не направила това, въпреки че вече била подписала декларация, че е в неплатен отпуск. Последната била представена, ведно с всички изискуеми документи, от работодателя за подпомагане по съответна мярка от ЕСФ. Ответникът счита, че подписването на тази декларация и изявленията на ищцата са равнозначни на подаване на молба за ползване на неплатен отпуск,

който е разрешен от работодателя, поради което за исковия период ищцата била в неплатен отпуск и не ѝ се дължало трудово възнаграждение поради това. В противен случай, ако се приемело, че това не е така, то ищцата подписала декларация с невярно съдържание, за което трябвало да понесе наказателна отговорност. Освен това, поведението на ищцата, изразяващо се в многократно заявяване, че ще ползва неплатен отпуск и че ще подпише изготвената за целта молба, както и подписване на декларация, че е в неплатен отпуск, представлявало недобросъвестно поведение и подвеждане и измама на работодателя. Ако посочените действия не били извършени от ищцата, ответникът щял незабавно да прекрати трудовото ѝ правоотношение, тъй като то било със срок на изпитване в полза на работодателя. Според последния, целта на ищцата била да въведе ответника в това заблуждение и/или да го използва, с намерение след това да се възползва от това, че трудовия ѝ договор не е прекратен и по този начин да получи имотна облага, с което причинила вреда на работодателя, който се доверил на нейните изявления. Предвид горното, ответникът моли съда да отхвърлите изцяло предявените искове и искането за разноси в заповедното производство, и да осъди ищцата да му заплати разноските по делото. Прави евентуално възражение за прекомерност на разноските за адвокатско възнаграждение на ищцата, включително и в заповедното производство.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК във връзка с чл. 12 от ГПК, намира за установено следното:

На основание чл.146, ал.1, т.3 и т.4 ГПК съдът е приел за безспорно и ненуждаещо се от доказване, че между ищеца и ответника е съществувало трудово правоотношение, възникнало въз основа на Трудов договор № 16 от 04.10.2021г., и прекратено със Заповед за прекратяване на трудов договор № 10 от 04.01.2021г., считано от същата дата.

Видно от Трудов договор № 16 от 04.10.2021г. ищцата е била назначена в „РОНИКО ПН“ ЕООД, на длъжност „възпитател“, с място на работа гр. Свиленград, считано от 04.10.2021г., със срок на изпитване 6 месеца в полза на работодателя, на 8 - часов работен ден, с основно месечно трудово възнаграждение 650,00 лева. Видно от трудовия договор, уговорено е изплащането на трудовото възнаграждение да е от 5-то до 10-то число на месеца, следващ месеца, за който се начислява. Страните не спорят, че трудово възнаграждение за процесния период не е било изплащано на ищцата.

Със Заповед № 11 от 18.10.2021г. на работодателя, на основание чл.120в, ал.1 от КТ, във връзка със Заповед № РД-01-748/02.09.2021г. на министъра на здравеопазването, е преустановена работата на служителите на длъжност „възпитател“, включително ищцата, считано от 18.10.2021 г. до 30.11.2021 г. вкл.

Със Заповед № 10 от 04.01.2022г. на работодателя трудовото правоотношение с ищцата е прекратено, на основание чл.71, ал.1 от КТ, считано от 04.01.2022г., като заповедта ѝ е връчена на същата дата.

При така установеното от фактическа страна, съдът, от правна страна, намира следното:

Установи се, че ищцата е работила по трудово правоотношение в ответното дружество за посочения в исковата молба период, както и размера на дължимото ѝ се трудово възнаграждение за този период, съответно - падежа на вземанията за трудово възнаграждения. В тежест на ответника бе да опровергае твърденията на ищцата, обуславящи основателността на претенцията ѝ, а именно да докаже, че е изплатил дължимото на ищцата трудово възнаграждение за исковия период. Ответникът не спори, че не е платил на ищцата трудово възнаграждение за исковия период, с твърдението, че не ѝ дължи същото, тъй като в този период тя не е полагала труд.

С новоприетия [чл.120в, ал.1 от КТ](#) се установява право на работодателя при обявено извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка със заповед да преустанови работата на предприятието, на част от предприятието или на отделни работници и служители за целия период или за част от него до отмяната на извънредното положение. До преустановяване на дейността на предприятието може да се стигне и не само по волята на работодателя, а да бъде резултат от мярка, постановена със заповед на държавен орган /ал. 2/. Тогава работодателят е длъжен да не допуска по време на преустановената дейност работниците или служителите до работните им места за периода, определен в заповедта. Според нововъведения [чл.267а от КТ](#) за времето на преустановяване на работата в случаите по [чл.120в от КТ](#) работникът или служителът има право на brutното си трудово възнаграждение. Сравнението на тази мярка със завареното законодателство показва, че се установява нова форма на престой /спиране на работата на работодателя, предвидени в завареното законодателство. Особено в нововъведената мярка, е че може да обхване не само цялото предприятие или част от него (цех, звено, отдел), но и отделен работник или служител. До този момент в теорията и в съдебната практика се считаше недопустимо обявяването на престой или спиране на работата само за отделен работник или служител. Само при извънредно положение или обявена извънредна епидемична обстановка по силата на [чл.120в от КТ](#) работодателят може да преустанови дейността и на отделен работник или служител, без да има пълно преустановяване на работата на неговото предприятие или на звеното, където работи и то без да е нужно да доказва наличието на причини от организационно-техническо и/или икономическо естество на престоя.

В случая действително е осъществена хипотезата на [чл.120в, ал. 1 от КТ](#), като спорното правоотношение се е развило при обявена извънредна епидемична обстановка, даваща право на работодателя да разпoredи преустановяване на работата на отделни работници или служители (виж Решение № 629 от 26 август 2021 година на МС, с което срокът на извънредна епидемична обстановка на територията на Република България, свързана с епидемичното разпространение на COVID-19 и съществуващата непосредствена опасност за живота и здравето на гражданите, е удължен считано от 1 септември 2021 г. до 30 ноември 2021 г., в който период попада периода 18.10.2021 г. - 30.11.2021 г., визиран в заповедта на работодателя по

чл.120в, ал.1 от КТ).

В този случай – при преустановена работа по чл.120в от КТ работодателят дължи трудово възнаграждение на работника или служителя, въпреки липсата на престиран труд. Трудовото възнаграждение на ищцата за периода от 18.10.2021 г. до 30.11.2021 г. вкл. следва да ѝ бъде заплатено, но не за престиран труд, а защото при преустановяване на работата по чл.120в от КТ се дължи заплащане на трудово възнаграждение от работодателя по силата на императивна норма на КТ - чл. 267а от КТ.

За периода 04.10.2021г. – 18.10.2021г. и за периода 01.12.2021г. – 04.01.2022г. ответникът също дължи на ищцата трудово възнаграждение, на основание чл.128, т.2 от КТ. Задължението на работодателя по чл.128, т.2 от КТ включва два основни елемента: изплащане на трудовото възнаграждение за извършената работа, съгласно уговореното в трудовия договор - то включва, както основното, така и допълнителните трудови възнаграждения, и дължимост на плащането на трудовото възнаграждение в уговорените срокове. Доколкото не се установи по делото дължимите трудови възнаграждения за тези периоди да са изплатени на ищцата към датата на завеждане на заявлението по чл.410 от ГПК, а и към приключване на устни състезания в исковото производство, то съдът приема, че е налице неизпълнение на тези договорни задължения на ответника.

Размерът на дължимото трудово възнаграждение през процесния период /от 04.10.2021г. до 04.01.2022г./ възлиза на 1950,00 лв. Ето защо, предявеният иск следва да бъде уважен изцяло.

На основание чл.78, ал.6 от ГПК, дължимата държавна такса по делото следва да се възложи на ответника, като се осъди същия да заплати по сметка на РС - Свиленград държавна такса в размер на 39,00 лв. Ответникът следва да плати и дължимата държавна такса в заповедното производство, също в размер на 39,00 лв.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, на ищеца следва да се присъдят направените в производството разноси, каквито се претендират и за които е представен списък по чл.80 от ГПК. Същите се установиха в размер на 500 лв. – за адвокатско възнаграждение. С оглед изхода на делото, в тежест на ответника остават и разноските на ищеца за адвокатско възнаграждение, направени в заповедното производство.

Съдът намира за неоснователно искането на ответника за намаляване, на основание чл.78, ал.5 от ГПК, претендираното от ищеца адвокатско възнаграждение, доколкото то е адекватно на фактическата и правна сложност на делото.

Водим от горното, Съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията на страните, че към момента на приключване на съдебното дирене в исковия процес съществува

вземане на М. И. П., с ЕГН: *****, с адрес в *****,
от „РОНИКО ПН“ ЕООД, с ЕИК: 203251173, със седалище и адрес на
управление в гр. Свиленград, ул. „Стефан Стамболов“ № 48, по Заповед за
изпълнение на парично задължение по чл.410, издадена по частно гр. дело №
246/ 2022г. по описа на Районен съд – Свиленград, за сумата 1950,00 лв. –
сбор от главници, представляващи вземания за неплатено месечно трудово
възнаграждение за периода от 04.10.2021г. до 04.01.2022г., дължима по
сключен между страните Трудов договор № 16 от 04.10.2021 г., ведно със
законната лихва върху сумата, считано от 11.04.2022г. до окончателно
изплащане на задължението.

ОСЪЖДА „РОНИКО ПН“ ЕООД, с ЕИК: 203251173, със седалище и
адрес на управление в гр.Свиленград, ул.,„Стефан Стамболов“ № 48, да
заплати на М. И. П., с ЕГН: *****, с адрес в *****,
сумата 500,00 лева – разноски по делото, както и сумата 500,00 лева –
разноски за адвокатско възнаграждение по частно гр. дело № 246/ 2022г. по
описа на Районен съд – Свиленград.

ОСЪЖДА „РОНИКО ПН“ ЕООД, с ЕИК: 203251173, със седалище и
адрес на управление в гр.Свиленград, ул.,„Стефан Стамболов“ № 48, да
заплати по сметка на Районен съд – Свиленград сумата 39,00 лева – държавна
такса по делото и сумата 39,00 лева – държавна такса по частно гр. дело №
246/ 2022г. по описа на Районен съд – Свиленград.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в
двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____